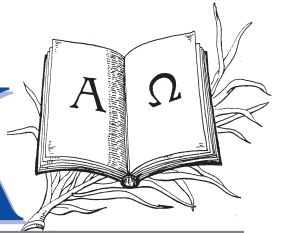

Békehírnök

2010. február 14.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CIV. ÉVF. 7. SZÁM

Hálaadásnap és lelkipásztor-búcsúztatás Budakeszin

A Budakeszi Baptista Gyülekezet lelkipásztora, Ács András testvér ünnepélyes keretek között 2010. január 24-én befejezte aktív szolgálatát, amit január elejétől utódjának, Kelemen Szabolcs lelkipásztornak át is adott. Ács testvér 1926. november 29-én született. Fiatalon megismerte Megváltóját, elhívását örömmel fogadta el. Ma is szívesen emlékezik arra, hogy Ugrai Kovács Imre lelkipásztor milyen mély benyomásokat tett személyiségének hitbeli növekedésére.

A teológia elvégzését követően 1951-ben avatták lelkipásztorrá. Szolgálatát a Magyarhomorogi Baptista Gyülekezetben és körzetében kezdte hat állomáshellyel.

A Wesselényi utcai gyülekezetben 1990–2000-ig élt és szolgált felkérésre, majd 2000-ben elfogadta a budakeszi gyülekezet meghívását, ahol tíz éven át végezte lelkipásztori feladatát. Tízéves szolgálata idején a tíz tagú gyülekezet létszáma 24 fő lett, s eközben vezetésével a kis imaház is megújult, igazi lelki otthonává lett a gyülekezetnek.

Ács testvér aktív szolgálatának befejezési ünnepélyén egyházunkat Mézsáros Kornél főtitkár képviselte, aki az igehirdetés keretei között köszöntött, tanított, mérleget vont a választott ige alapján: 1Sám 4,1–7. Ma is kérdés az, ami a zsidó nép problémájaként állt előttünk: igazán Isten akarata-e az, amit mi annak mondunk? Az igehirdető és -hallgató gyülekezet számára egyaránt kiemelkedően fontos az, hogy döntéseink előtt kérjük ki Isten akaratát!

Az istentisztelet keretében a helyi gyülekezet és a vendégek részéről köszöntések hangzottak el. A gyülekezet képviselőjében Joó Attila előljáró szólt. Kiemelte, hogy Ács testvér szolgálatát térítésmentesen végezte, ugyanakkor példaadón missziózott anyagi-szellemi javaiból, erejéből, idejéből. Pető Albertné alkalmi költeményt mondott, és köszöntötte Ács testvér feleségét, Mártikát, aki a háttérrel biztosította férjének az állandó készenlétre. Az ifjúsági csoport köszönetét és köszöntését szóban és énekekben mondta el.

(folytatás a következő oldalon)

Német keresztyén család kapott menedékjogot Amerikában

Politikai menedékjogot kapott Tennessee államban az a német család, akiket pénzbírsággal sújtott és gondviselői joguk elvesztésével fenyegetett a német igazságszolgáltatás, amiért elutasították az iskolai oktatást, és ottan tanították gyermekeiket.

A baden-württembergi Romeike házaspár 2008-ban azért vette ki gyermekeit az állami iskolából, mert úgy látta, hogy keresztyénellenes világnézetre nevelik őket. A szülők úgy döntöttek, maguk fogják tanítani öt gyermeküket – csak hogy ezt tartományi törvény tiltja. A helyi hatóságokkal történt összeköttetések után a család kivándorolt

Amerikába, ahol 2009-ben politikai menedékjogot kértek. A kedvező döntés az elmúlt hetekben született meg. A *Der Spiegel* című újság idézi az amerikai bírót, aki szerint „a családnak alapos oka volt az üldözéstől való félelemre”.

2007-ben a szövetségi legfelsőbb bíróság úgy rendelkezett, hogy akár gondviselői joguktól is meg lehet fosztani azokat a szülőket, akik megszegik a törvényt, mivel a társadalmat jogok illetik meg a vallásos meggyőződésen vagy világnézetén alapuló „paralel társadalmakkal” kapcsolatban.

(Magyar Kurír)

Van olyan teremtmény boldogtalanság, amely abban mohó, hogyan találja meg azt a boldogságot, amit nem vehet el az embertől senki.

Jókai Anna

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„De hogy ne botránkoztassuk meg őket...” (Máté 17,24–27)

A HÉT GONDOLATA

Az igazi szabadság tehát így teljes: szabad vagyok magamat, legjobban meggyőződésemet is korlátozni, félretenni a másikért. (Egri Béla, Siófok)

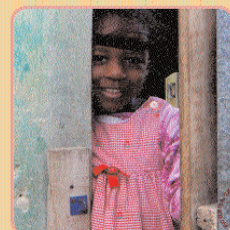
A HÉT GYAKORLATA

Kellően kifejezi-e az adózásom, a gyülekezetemnek adott rendszeres anyagi támogatásom azt, hogy ehhez a néphez, ehhez a gyülekezetemhez tartozom?

A HÉT IMÁJA

Köszönjük, Úr Jézus, hogy most is láthattunk téged kegyelmesnek, szabadítónak. Köszönjük, hogy mi is hozzád tartozhatunk. Arra kérünk, add nekünk azt az engedelmes lelkületet, amivel Péter is rendelkezett, hadd tapasztalhassuk meg mi is a hétköznapiakban apró csodáidat! Segíts nekünk akkor is benned bízni, amikor úgy látjuk, mintha nem törődne velünk! Köszönjük, Urunk, hogy te megelőzően szeretsz minket is. Ámen. (Földvári Tibor)

Legyen Ön is részese
a haiti
segítségnyújtásnak!

KDB Bank 13555555-5555555-55555555
www.baptistasegely.hu

baptista
szeretetszolgálat

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Hétfő este** 18 órakor **Kapcsolat és kommunikáció** címmel **dr. Pálhegyi Ferenc** tavaszi előadás-sorozata kezdődik a Ráday Kollégium Dísztermében (Budapest IX. ker., Ráday u. 28.). Február 15. – Halló- és látószerv a szív?; február 22. – Kapcsolatillúzió; március 1. – Mosolyszünet – szabadulás magánzárkából; március 8. – Tüzes nyilak – gyilkos szavak; március 22. – A hazugság színskálája; március 29. – Érdeemes hallgatóni?; április 12. – Áldás-üzenetek; április 19. – Isten kommunikációs csatornái.

♦ **Február 24-én** Kispesten délelőtt 10 órakor a **Budapesti Egyházkerület LMK-ülése** várja az érintett lelképásztorokat.

♦ **Március 20-án** 9–17 óráig **Ez a MINAPunk címmel missziós napot tart az OM és a Wycliffe** szervezet a Kelenföld Missziós Központ aulájában (Budapest XI. ker., Etele u. 55.). Ezzel a közös programmal szeretnének segíteni mindazoknak, akik a sokféle szervezet között nehezen találják meg azt, amelyikkel szívesen szolgálnának külmiszióban, vagy akik elsősorban arról szeretnének hallani, hogy ma mit tesz és tehet Isten a világban magyar missziómunkások által. Jelentkezés **Horváth István**nál: istvan.horvath@h.om.org, telefon: 23/375-975, fax: 23/375-976. Jelentkezési határidő: 2010. március 11. Előzetes regisztráció esetén a részvétel ingyenes!

Mit szólna egy saját rádióhoz?

Az Országos Rádió és Televízió Testület 2009 decemberében újra meghirdette a kisközösségi rádiók (1–2 km hatókörzet) frekvenciapályázatát. Ezeket majdnem kizárólag lelkes önkéntesek üzemeltetik. Az evangelizációhoz és tájékoztatáshoz is kiválóan alkalmas és korszerű eszköz a rádió. A Károli Gáspár Református Egyetem kommunikáció tanszékének munkatársai szívesen adnak tájékoztatást a gyülekezetek, a lelkészek, a történelmi egyházak mellett működő civil szervezetek számára a létrehozásáról és működéséről, és szükség esetén gyakorlati támogatást is nyújtanak a pályázatok elkészítéséhez. e-mail: radio@t-email.hu (parokia.hu)

Szerbiában az evangéliummal

Gabonamag Alapítvány

Mikor megérkeztünk, már több apró kéz készen állt arra, hogy segítsen bevinni a szükséges kellékeket. Mi 10 órára hirdettük meg a foglalkozás kezdetét, de mint kiderült, a gyerekek többsége már 8 órától folyamatosan érkezett. A gyülekezet ifjúsága próbált felügyelni rájuk. Tényleg nagy nap lehetett a mai számukra, ha már kezdés előtt két órával eljöttek.

Délelőtt 30 cigány gyerek volt. A mennyországról tanultunk, arról, hogy mi lesz és mi nem lesz a mennyben. Lelkesen énekeltek, és öröm volt látni őket, amikor önfeljedten nevettek a játékok között. A tanítás során egy fiatalasszonyon akadt meg a szemem, aki nagyon figyelt, és néha könnybe lábadt a szeme. Később tudtam meg, hogy fiatal lányként rendszeresen járt a gyülekezetbe. Aztán elmaradt, most újra itt van immár három gyermekkel, és megérintette Isten igéje. Beszélgetve vele bevallotta, hogy szeretné, hogy gyermekei többet tudjanak Istenről.

rendszeresen jár, igaz, hogy enyhén fogyatékos, de megtalálta a helyét, és Isten őt is szereti.

Délután is kb. harminc magyar gyerek volt. Egy tanyán élő család apukája megígérte, ha a gyermekek szorgalmasan dolgoznak, elengedi őket. A gabonamagos busz át is verekedte magát a sártengeren, de az apuka kifogásokat keresve mégsem engedte el a gyerekeket.

Kérlek, imádkozzatok ezekért a gyerekekért, hogy ne haljon ki az Isten utáni vágy a szívükből! Háláskak vagyunk Istennek a lehetőségekért, amiket kapunk, hogy gyerekek meghallják az evangéliumot.

Köszönjük azokat az adományokat imádságban, pénzben, angol testvéreken keresztül ruhákban, amikkel szebbé és tartalmasabbá tehetjük az életüket. Köszönjük, hogy a segítségekkel tolmácsolhatjuk Isten szeretetét feléjük.

Szerbia, 2009. november 14.

Szilágyi Ruth

Hálaadásnap és lelképásztor-búcsúztatás Budakeszin – folytatás a címloldalról

Ács testvér korábbi gyülekezeteiből, személyes ismeretségük okán szólaltak fel néhányan, így **Nagy János** lelképásztor idős szolgatársként, **Kovács Arthur** presbiter gyülekezeti és családi kapcsolatok alapján, **Jobbágy Sándor** a neszmélyi áldott évekről, **Budai Sándor** testvér a Wesselényi utcában töltött közös időszakra emlékezett.

Alkalmi énekkar alakult a Wesselényi utcai és a Nap utcai vendégekből, az énekkart és férfikart **Jobbágy Ferenc** és **dr. Szabó Kornél** vezette. Magas szintű zenei szolgálatokat hallottunk a Jobbágy család vonósnégyesétől. **Enyedi Gabriella** és **Csiürke Elek** testvérek verses

köszöntése tovább gazdagította az alkalmat.

Ács testvér megköszönte a gyülekezetnek az érette mondott imákat, és azt a nagy szeretetet, amely áradt feléje a testvérek szívéből.

Öröm volt számunkra, hogy Ács testvér igen jó egészségben, szellemi frissességgel, aktivitással emlékezett szinte minden köszöntésnél a közös eseményekre.

A nagyon meghitt, családias légkörű hálaadó istentiszteletet szeretetvendégség zárta, amelyben mindenkinek lehetősége volt Ács testvérrel és feleségével néhány bensőséges szót váltani.

Sípos Sándor

Lépésről lépésre (3. rész)

Döntés – megtérés

Személyes megtérésemről, hitre jutásomról írtam az elmúlt héten, most azonban tapasztalataim alapján szeretnék „hangosan” gondolkozni. Eddigi lelkipásztori szolgálatom bőséggel adott példákat, mi is a megtérés, az Úr Jézussal való személyes kapcsolat kialakulása.

A megtérés megfordulás, cél- és irányváltás. Először döntés a cél mellett, majd az irány meghatározása, ha kell, megváltoztatása. Sok rossz irányba tartó ember érzi a szükségét, de képtelen megtenni.

Jó húsz éve már annak, amikor először Nyugaton jártam, és egyedül jöttem hazafelé – valaki más autójával. Bécsből Hegyeshalom felé haladva tévedésből letértem az autópályáról. Megörültem, amikor visszajutottam rá, de nagyon megdöbbentem, amikor a kiírások azt mutatták, hogy éppen Bécs felé közeledek. Tudtam, hogy meg kell fordulnom. A cél helyes (a gondolatomban), de az irány, amerre haladok, ezzel ellentétes, így ha erre folytatom, soha nem érek haza. Valamit tennem kell. Megtérni! Megfordulni. És tapasztalatlanul kerestem, hogy is juthatnék át a túlsó oldalra, amelyen az autók a haza felé haladnak. Vágyakoztam, hogy bár ott lennék már, de tennem is kellett érte. Találtam egy olyan lehajtót, ahol valahogy átjutottam, és egyszer csak már Magyarország felé robogtam. Láttam a táblákat, a kilométerköveket, és tudtam, jó úton vagyok. A két évtized ellenére eleven bennem az érzés, az akkori megnyugvás, hogy habár még nem voltam otthon, de hazafelé tartok. Azóta is sokszor kellett már megfordulnom, de ez az első ilyen megtapasztalásom életre szóló lett.

Arcok, sorsok, megtérések vannak előttem, akik lelki értelemben ugyanezt megélték. Gyermek, ifjak, középkorúak és idősödő vagy idős testvérek.

Döntés! Sok olyan emberrel találkozom, aki döntött Jézus mellett, ám soha nem követte, de nagyon sok olyanval is, aki az igazi irányváltást, a megtérést is megélte.

Nem lenne szabad a fogalmakat összekevernünk. Fiatal megtérő mondta el bizonyágtételében, hogy először megtért 87-ben, aztán 88-ban, majd 89-ben, 90-ben is, és most szeretne bemelegedni.

Vajon melyik nevezhető megtérésnek? Az, amikor elkezdte követni

is Jézust. Őt, Aki a jó irányban halad. Korábban szimpatizált vele. Átnézett a másik oldalra. Milyen jó az az irány, milyen értékes, milyen kíváncsú, de... maradt a régi úton.

Aki egyszer őszintén odaszánja magát Krisztus követésére, annak az élete gyökeresen megváltozik. Megfordul, megtér a rossz útról, és immár hazafelé tart.

Hasznosak a nagy döntésre hívások, de felelőtlenség megtérésnek nevezni a felfokozott hangulatban meghozott „döntést”, mert hiszen a megtérés csak elkezdődött, és a neheze ez után következik. De ehhez kell az elhatározás. Ha valaki döntött Jézus mellett, segítségre van szüksége a megtéréshez. Szabadítóra van szüksége, Aki megtisztítja elrontott életéből. Amikor az Úr Jézus a tanítványok lábát megmosta, „Simon Péterhez ért. Az így szólt hozzá: 'Uram, te mosod meg az én lábamat?' Jézus így válaszolt neki: 'Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.' Péter így szólt hozzá: 'Az én lábamat nem mosod meg soha.' Jézus így válaszolt neki: 'Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.' Simon Péter erre ezt mondta neki: 'Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!' Jézus így szólt hozzá: 'Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.'”

Az Úr a mi Szabadítónk, aki úttá lett, hogy a széles úton, rossz irányban száguldók átjussanak a keskeny útra, a mennyei cél felé. Ő ad tisztulást a megigazulás fürdőjén keresztül. Megvált a kárhozottól, kifizeti büntetésünket. Betölt Szentlelkével, hogy megerősítsen, alkalmassá tegyen a szolgálatra.

Létfontosságú dönteni, megtérni és naponként megtisztulni!

Kedves Olvasó! Vajon te hol tartasz ezekben a napokban? Vágyakozol a jó után, de nem mered akarni, tenni?

Jöjj! Tedd meg az első lépést, és hozz életre szóló döntést! Akarj megfordulni, a jó irányba haladni! Aztán valóságosan fordulj meg, térj meg, fogadd el az Úr kegyelmének áradását, és engedelmeskedj az Úr Jézusnak a bemelegítésben is, kövesd őt a szolgálat útján, és végül érd el, nyerd el az örök életet!

Mészáros Kornél

Tizenkét jó tanács internetező házaspároknak

Az internetes közösségi oldalak összehozzák a régi barátokat, ám a szakemberek szerint problémákat okozhatnak a házasságban. Az amerikai *Krafsky* házaspár Facebook és a házasságod című, februárban megjelenő könyvében hat dologra bízattatja és hattól óvja a házastársakat.

Mit tegyünk, hogy megóvjuk házasságunkat a közösségi oldalak veszélyeitől?

- ♦ Húzzuk meg a határokat saját magunk, házastársunk és házasságunk védelmében!
- ♦ Családi állapotunknál jelöljük be, hogy házas, és hagyjuk is így!
- ♦ Mindig mondjuk el egymásnak, kiket jelölünk ismerősnek, és ki akar minket ismerősnek jelölni!
- ♦ Mondjuk meg egymásnak a felhasználói nevünket és a jelszavunkat!
- ♦ Frissítéskor hetente legalább egyszer írunk valamit a házastársunkról is!
- ♦ Beszélgessünk arról, ami a közösségi oldalon történik!

Mit ne tegyünk, hogy megóvjuk házasságunkat a közösségi oldalak veszélyeitől?

- ♦ Ne tegyünk csípős megjegyzéseket a házastársunkra, és ne írunk róla rosszat!
- ♦ Ne jelöljük ismerősnek a régi szerelmeinket vagy akikkel valaha bizalmas kapcsolatban álltunk!
- ♦ Ne feledkezzünk meg az időről!
- ♦ Ne írjuk ki az üzenőfalra, hogy elutazunk vagy a házastársunk elutazik!
- ♦ Ne cseteljünk ellentétes nemű személyekkel!
- ♦ Ne engedjük, hogy a közösségi oldal elvonja a figyelmünket, amikor a házastársunkkal vagyunk!

(Magyar Kurír,
<http://marriagejunkie.com>)

Az Úr csodásan működik

Ez is „bakaruhában” történt 1955-ben.

Akik voltak katonák, tudják, mit jelent az, hogy „szobaszemle”. Sorakozó a körlet folyosóján, és mindenki terítse maga elé a sátorlapot. Erre mindent hozzon oda és rakja a sátorlapra. Egyéni katonai felszereléseit és a magándolgait, még a zsebeit is ürítse ki. Utánanéztek, nem rejteget-e valaki valamit az ágyában. Megkezdődött a szemle – hadnagy elvtárs, az ütegparancsnok, rajparancsnok és a szobaparancsnok együtt. Egyenként mindenkit leellenőriztek. Odaértek hozzám, és a sátorlapon levő dolgok rendben voltak. Megnézték a zsebeket is. A zubbony (a gimnasztyorka) felső zsebében megtaláltak valamit. – *Hát ez mi, Jobbágy honvéd?* – *Tisztelettel jelentem, hogy ez a „János evangéliuma”.* – *Mit keres ez magánál?* – *Ez az én újtársam, jelentem tisztelettel.* – *Tudja-e, hogy a laktanyába ilyen nem lehet behozni?* – *Igenis tudom.* Hadnagy elvtárs belelapoz, rám néz komoly tekintettel, és elnézően visszateszi a zsembé a János evangéliumát. Délután a szabadidőben kellemes, szép idő volt, és a laktanyaudvar szélén a fűben leheveredtem és olvastam. – *Mit olvasol, János?* – *Ezt a kis füzetet.* – *És mi az?* – *A János evangéliuma* – válaszoltam. A szemlén többen meghallották az esetet. Kérte a bajtársam, hogy adjam már oda neki, hogy ő is elolvashassa. Természetesen odaadtam. Erre akik a közelben voltak, mindenki sorra elkérte, a János evangéliuma így ment kézről kézre. Eszembe jutott a „magvetőről” szóló példázat, és nagy öröm volt a szívemben.

Eltelt a következő év, és le kellett volna szerelni 1956 októberében. De mivel kitört a zűrzavar, így nem szereltettek le. Amikor lecsendesedett a helyzet, leszerelés nélkül mindenkit elengedtek. Összeszedtük, amit vinni akartunk magunkkal, és akkor történt, hogy a János evangéliuma eltűnt. Sehol nem találtam meg. Azt valaki elvitte magával. De nem sajnáltam, mert a magvetést a nagy Magvető, a drága Jézus elvégezte. Istennek legyen hála, hogy így is történhet magvetés! Legyen áldott érte az Úrnak neve!

Jobbágy János

(Vác, Tüizerségi laktanya)

Igehirdetők a mérlegen (IV.)

„Míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek” (2Kor 9,22–27)

A forrásból táplálkozó igehirdetésnek ilyen ismérvei vannak:

1. Őszinte, vagyis minden fari-zeusságtól, képmutatástól mentes.

2. Póz nélküli hangban és gesztusban egyaránt.

3. Frázisokat kerülő, tehát nem azért mondunk egy szót, mert az szép, hanem egyedül csak azért, mert igaz.

4. Csak azt mondom ki, amit magam is fenntartás nélkül hiszek. Egy modern természettudós azt mondta, hogy a huszadik század emberének az a nyomorúsága, hogy nem érti azt, amit hisz, és hiszi azt, amit nem ért.

5. Nem keresi a népszerűséget. Wesley János egy előkelő társaságban arról az ígéről beszélt: „Viperák fajzatai, kicsoda intett meg titeket, hogy megmeneküljete az eljövendő harag elől?” A jelenlevők egyike ezt mondta: Erről az utca népének kellett volna prédikálni. Wesley ezt válaszolta: „Nem, azoknak arról prédikáltam volna: 'Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek s én nyugalmat adok néktek.'”

Szembesülés

Nagy kísértés és rettenetes veszélye a prédikátori szolgálatnak az, hogy az emberek tetszését keressük, s nem az Istenét. Pályázunk a hallgatóság elismerésére, boldogok vagyunk, ha megdicsérnek vagy ha látjuk hullani az elérzékenyülés könnyeit. Pedig ilyenkor csak szégyenkezünk kellene azért, hogy mi kerültünk előtérbe. Ha Krisztus lépett volna igehirdetésünk előterébe, akkor nem dicsérgettek volna, hanem imádkoztak volna értünk, és ha hullatták

volna a könnyeket, azok a bűnbánat könnyei lettek volna.

Látjuk tehát, hogy nekünk, lelkipásztoroknak kell visszatérni az alaphoz, az Igéhez, Jézus Krisztushoz. Nem prédikálhatom igazán a megfeszített Krisztust, ha én vele együtt nem feszítettem meg. Nem hirdethetem eredményesen a megterést, ha én igazán még nem tértem meg, nem tehetek eredményesen bizonyosságot a szent életéről, ha én még nem szentelődtem meg. Vissza hát az Igéhez. Vissza Krisztushoz!

Nekünk, prédikátoroknak kell először is meglátnunk Isten kegyelmes ítéletét, amellyel szinte visszakényszerített bennünket az igei alapokra. Jaj lesz nekünk, ha ismét leterünk erről, és nem látjuk meg, hogy Isten éppen most és éppen így akarja biztosítani a mi jövőnket.

Jaj lesz nekünk, ha ismét visszatérünk a műkedvelősködő kulturbaptizmus útjára, amely odajuttatott már, hogy a komolyan Ige után vágyódó ifjúságunk más evangéliumi közösségek felé orientálódott, mert nálunk nem látta már biztosítva lelki igényeinek ilyenén kielégítését.

Ének-, zeneünnepélyek komoly igehirdetés nélkül... Örökös készülődés az ünnepélyekre alapos imaellet nélkül. Kiváló karmesterek lelki élet nélkül. Szereplések – alázatos szolgálatkészség nélkül stb. Ezek jellemezték azokat a kisiklásokat, amelyeket megítélt az Úr.

Alkalmas-e a baptizmus egy nagy lelki ébredés hordozására? – tették fel egyszer nekem ezt a kérdést. Némi gondolkodás után így válaszoltam: igen. Tiszta evangéliumi tanításánál fogva, csak a népre támaszkodó missziójával, szinte hivatva van erre a feladatra, minden más evangéliumi közösségnél is inkább. De csak akkor, ha mi, prédikátorok valóban Krisztus szolgálói és Isten titkainak sáfárai leszünk. Ha valóban szent életben járunk és ezen az úton haladunk gyülekezeteinkkel együtt. Ez azonban nagyon alapos igei elmélyülést kíván elsősorban tőlünk, prédikátoroktól, másodsorban pedig minden baptista hívőtől. (folytatjuk)

Szabó László

GONDOLATOK HÚSVÉTIG

Igehirdetés a médiában

Karácsony és újév táján a szokásosnál több istentiszteletet és misét sugároztak a médiák. Én is boldogan hallgattam közülük többet. Sok igehirdető kitért arra, hogy vessük el a világot, és rendeljük alá életünket az Úr Jézusnak. Melegedett a szívem, de a végére el is keseredtem. Vajon mennyit ért meg ebből majd az az ember, akik még soha nem ment el templomba, de ezt az adást – úgy mond háttérműsorként – mégis meghallgatja. De értik is? Mit jelent az, hogy elutasítom a világot...? ...még csak utalást se hallottam rá, pedig még a hívőknek is tanulni kell ezt a fogalmat... és úgy éreztem, ismét eltelt egy alkalom, amikor szólhattuk volna Isten üzenetét azoknak, akiket az Úr el akar érni, de amit mondtunk, abból pont ők semmit se értettek!

A Himnuszról

Ünnepeinken záróakkordként elénekeljük a Himnuszt. Elgondolkodtam. A karácsonyi igehirdetésben azt hallottam, hogy megszületett az Üdvözítő, aki egyedül képes elhordozni bűneink terhét, és a karácsony a húsvétal teljeseedik ki, a keresztt pedig ragyog a mai napig. Oda lehet járulni mindazoknak megtisztulásért, akik tudják és elfogadják, hogy bűneik terhéől nem tudnak maguktól megszabadulni. Hogy az emberi erőlködés itt semmit se ér... és azt gondolom, ez tetszik Istennek. Aztán elénekeljük, ott rögtön az Úr házában lelkesen és hazafias szívvel a himnuszt, ami a világ megfogalmazásában született. Valóban nagyon szép a szövege, a dallama meg egyenesen felemelő... és most, azok a lelkek, akik felforrósodtak az Úr üzenetén: „amit mi nem tudunk megtenni megigazulásunkért, azt megtette helyettünk Isten Fia”, most izzanak a hazafias gondolkodásban: „megbűnhődte már e nép a múltat s jövődőt”. Nem ellentmondás ez? Most akkor van önmegváltás, vagy nincs? Ki lehet-e fizetni e földön a vétkek árát, vagy nem? ...miért is jutnak most eszembe a bűnbocsátó cédulák?! Ha pedig a földi bűnhődéssel megszabadulunk, akkor miért szenvedett Jézus Krisztus köztünk és a kereszten? Tudjuk, milyenek vagyunk... és mindezek után azt kéri Istentől a saját népe a saját házában, hogy adjon jókedvet és bőséget... annak a nemzetnek, aki nem ismeri a bűnbánatot, és elutasítja Istent? Én elszégyelltem magam! Tudom, sokak

lelkében a Himnusz az tabu, de tényleg az? Imának indul, de nem úgy folytatódik. Nekünk, hívőknek nem azért kéne imádkozni, hogy adjon az Úr bűnfelismerést és bűnbánatot minden drága magyar testvérünknek és hazánkunk?

Mintha Isten nem is lenne

A beharangozott dupla vírusveszélyre úgy reagált a szívem, hogy Isten segítségét kértem. Az Úr adjon fagyot, hogy a földek és a gyümölcsfák is végre megszabaduljanak az évről évet átélő kártevőktől... és megadta! Aztán azt hallom a médiában, hogy most jelentősen csökkent a megbetegedések száma, mert az emberiség okosodik. Egyre többen oltatják be magukat. Én is be vagyok oltva jobbról és balról is, de az igazi védelmet mégis Istentől remélem. De az én házam média híreibe még a fagy áldását se említették meg. Vajon miért lepődtem meg, amikor 40 fokos hőmérsékletingadozás volt? Karácsony és +21 fok. Árvezek. Rügyesedések... és még mindig nem fordulunk Istenhez. Mert már megbűnhődte e nép ezt is?

Ki-ki

...és ha valaki tud nekem választ adni, akkor kérem, tanítson engem, mert nyitott vagyok rá, hogy még közelebb kerüljek az Úr gondolkodásához. Annyira szeretnék ezekről a vádló gondolatokról megszabadulni húsvétig, mert akkor ismét alkalom adódik a Himnusza az Úr házában...

S. Éva

Iráni vallásszabadság

Az iszlámról kereszténységre tért *Maryam Rostampurt* és *Marzieh Esmailabadot* 2009. március 5-én hitehagyás miatt elítélték. A két nő őrizetbe vétele ellen azonnal több szervezet tiltakozott, amelynek eredményeképpen nyolc hónapi fogvatartás után, 2009. november 18-án végre szabadlábra kerülhettek. Az eljárásnak azonban nincs vége, mert a hitehagyás vétkeért, ami nagyon súlyos bűncselekménynek számít Iránban, továbbra is felelniük kell, ügyükben még nem hoztak végleges ítéletet. A két fiatal nőt továbbra is hosszú börtönbüntetés fenyegeti.

(csi-magyarorszag.hu)

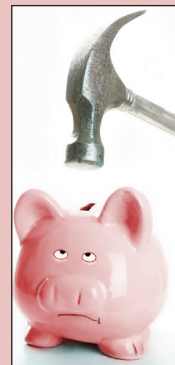
JÓISTENKE ÉS A MINDENNAPOK

Vajon nincs mit megbánnia szeretett hazánkunk? Mi minden ügyünkben Isten útján járunk? Nem azt halljuk, hogy hazudunk éjjel és nappal? Nem hozunk-e csőstül olyan törvényeket, melyek állhatatosan szembe mennek Isten rendelésével? Nem mi akarunk-e lenni saját magunk istene? Szomorúan olvastam ismét a karácsonyi üdvözlétemet: A Jóistenke áldjon meg! Milyen jóistenke? Az a jézuska, aki sose nő fel az ember szívében a megváltó Krisztusig, az bizony jóistenke marad az év más napjaira is. És ha már jézuska és jóistenke... akkor ez kicsinyítő képző, és nálunk alacsonyabbat jelent... vajon a bűnös lélek oda borul-e egy csecsemő elé bűnbánattal, vagy azt énekeli: „mi már megbűnhődtünk, most te jössz, legyen már elég a büntetésből! Hát nem veszed észre, hogy milyen jók vagyunk? Nekünk már a jókedv jár és a bőség!”

De ugyanígy, decemberi szent ünnepünk reggelén hallottam az egyik rádióadó gazdasági műsorában, hogy amikor szegény szülöinket készpénzzel támogatjuk minden hónapban, hogy ki tudja fizetni szegényes számláikat, akkor nekik – bizonyos értékhatár felett, ami megsegényítően kevés volt –, szóval még nekik, a szülőknek kell adót fizetniük immár összevontan a nyugdíjukkal, ami az adott támogatás akár 40%-a is lehet! Valóban ezt tanítja nekünk Isten? ...és ha ilyen a lelkiületünk, akkor tényleg megfizettünk mi már a jóságunkkal mindeért? Nos, csak úgy kérdezem...

S. É.

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Baptista Nagytábor

REMÉNYTELENSÉG VAGY CÉLTUDATOS ÉLET?

Várunk téged is 2010. augusztus 2-8. között Fonyódra, ahol találkozhatasz Istennel • megváltozhat az életed • hatalmasakat csobbanhatsz a Balatonba • külön pályákon focizhatsz, röpizhatsz, kosarazhatsz • több mint 500 fiatalal tölthetsz el időt együtt az ország minden pontjáról • részese lehetsz a dunántúli missziós projektnek, vallást tehetsz a hitedről • előadásokat hallgathatsz meg inspiráló témákban • megtanulhatsz új dicsőítő dalokat • pihenhatsz

Idén nyáron szeretnénk nyitni a fiatal felnőttek, friss házások, kisgyermekes családok irányába is. Ennek megfelelően az alkalmak alatt szervezett gyerekfoglalkozást biztosítunk. Segítőink ebben a „Biztos Szikla” klub csapata és a Reménység Magjai Alapítvány.

Minden további infó, jelentkezés:
www.baptistaifi.hu

Prioritások

Eppen egy lelkipásztor akarta bizonyítani hallgatósága előtt Isten iránti elkötelezettségét és hívószóval azzal, hogy elmondta, hogy gyülekezeti elfoglaltságai miatt nem talált naptárában időpontot nagyfia születésnapját megünnepelni. Ekkor látogatunk, ekkor bibliaóra van, akkor meg házassági évforduló. A fiú talán nem is próbálkozott tovább. Nem tapsoltuk meg a bizonyosságtételt, mert talán mindannyian éreztük, hogy valami itt nem stimmel. Kicsit a bizonytalanság látszott az arcokon, hogy most mi van. Meg hát az van a köztudatban, hogy a „szolgálat az első”. S ezt úgy titokban el is várjuk egymástól, szolgálattevőktől, lelkipásztortól és nejétől. Meg azt a lovat ütjük, amelyik egyébként is jól végzi dolgát. Tényleg a szolgálat az első? Ki mondta? Nem esetleg a teljesítményorientált beállítottságunk, sérülésünk és az a világi szlogen, hogy nem érsz semmit, ha nem teljesítesz.

Még többet, még többet. Az nem probléma, hogy ez nem Isten akarat, és nem biblikus? Az sem döbbsen rá a hibára, hogy a nagy „átadottság” ellenére, vagy éppen ezért a fent említettnek egyik gyermeke sem jár tudomásom szerint az Úr útján. Hogy lehet az embernek így nyugodt álma? Nem értékszavar ez? A prioritások eltolódása? Az biztos, hogy a Bibliát tanulmányozva Isten azt szeretné, ha ő lenne az első az életünkben. Ezt a helyet nem adja át senkinek. Biztosan nem téved senki, aki Istent, Krisztust engedi élete középpontjába, és ezzel a hittel, felfogással, gyakorlattal él.

Hol a család helye?

Ha házások vagyunk, akkor a társunk van soron az értéksorrendben. A férjem, feleségem. Örökös-társam. Akit Isten után a második helyen kell legjobban szeretnem, dédelgetnem, értékelnem. Nem to-lakodhat persze Isten helyére, mert akkor bálványimádó lennék. Ki is jön utána? Hát, ha van, a gyerme-künk, gyermekeink. Egy lelkésznek mindenkire volt ideje. Telefonált, tárgyalt, látogatott, fogadott stb. Hogy a családjának és feleségének is jusson ideje, az asszonyának az az ötlete támadt, hogy telefonfülkéből hívják fel a „lelkész urat”, hátha fo-gadja őket is, és be tud számukra is

ütemezni időt. Legalább valamen-nyit hetente. Ha jól emlékszem, ez hatott az elfoglalt apára.

Mert ki szeresse és nevelje a gyermekeinket? A bölcsőde? Óvo-da? Iskola? Gyermekebibliakör és ifimunkás? Vagy csak a feleség? Esetleg a rendőr vagy börtönőr? Nem. Ez leginkább apai felelősség, legalábbis az Ige szerint. Mit ér az életünk, hivatásunk, ha itt nagyot mulasztunk, bukunk? Mielőtt a hi-vatásunkkal el kellene számolnunk, el kell számolnunk a családdal.

Jóvá lehet-e tenni a mulasztást? Nehezen. Igen, jól olvasod, harmadik helyen jön szerintem a hivatásunk-nak az a része, ami nem a család. El-hivatás szerinti missziómunka és egyéb tevékenység. Igenis prioritáso-kat kell állítanunk. Aztán még jönne kell hobbinak meg szabadidőnek. Döntéseket kell hoznunk. Különbsé-get kell tennünk sürgős és fontos kö-zött. Szükség van bölcsességre, szere-tetre és bátorságra nemet mondásra is. Akkor is, ha valaki ezt nem érti. Majd megérti talán. Struktúrát, isten-tiszteleti beosztást, missziós stratégi-át is változtatni kell azért, hogy rend-ben legyenek a sorrendek.

Ha belebetegszünk is?

Mit ér a misszió, és miféle ered-mény az, ha megbetegszik a hívó csa-lád prioritási probléma miatt? Sem-mit. Isten országa, a gyülekezet ak-kor vonzó és erős, ha nem túl sok egyedülállóból (persze belőlük is), fe-lemás igában élőkkel, netán elváltak-ból és az ördög által szétrombolt lel-készcsaládokból áll, hanem éppen az ellenkezőjéből. Krisztus-központú háznépekből (*oikos*), mondhatnánk házi gyülekezetből, amiből aztán összeáll a nagy család és az egyház.

Jó lenne figyelni a prioritásokra. Akkor mindenre jut időnk és erőnk is. Jó lenne, ha figyelni erre lelki-pásztorok, vezetőségek a gyüleke-zetben. Igéhirdetők is. Mindebből persze áldás fakad a házasságunkra, a következő nemzedékre, Isten or-szágáról nem is beszélve. Munka-alkoholizmusból és teljesítmény-orientáltságból pedig gyógyulni szabad, sőt kell is! Hálás vagyok Is-tennek, hogy erre kb. 50 éves ko-romban rádöbbsenett, és úgy gondo-lom, hogy kigyógyított. Több a ke-gyelem a teljesítménykényszerrel.

Bayer György

A baptisták világgkongresszusa Stockholmban

(A régi újságcikket a nagyvilág baptistáinak és a Magyar Baptisták Világszövetségének vasárnapja alkalmából a korabeli írásmóddal közöljük. A szerk.)

– a Bécsi Magyar Újság munkatársától – Stockholm, július hó

A baptista világszövetség néhány nappal ezelőtt tartotta meg harmadik világgkongresszusát Stockholmban. A baptisták vallásos mozgalma husz évvel ezelőtt indult utnak Észak-amerikából, ahol ma a metodisták mellett a baptista meggyőződésnek van a legtöbb hive. Ez alatt a husz esztendő alatt a baptisták egyszerű, dogma nélküli Krisztus-hite európaszerte hiveket szerzett magának, úgy hogy a stockholmi összejövetelen már harminchárom állam hívói képviseltették magukat. A vendégfogadó városnak egy nagy lutheránus templomában folyt le az ünnepélyes összejövetel. A kongresszus első napján Svédország valamennyi protestáns templomában baptista szónoklatot tartottak. Angol, amerikai, olasz, finn, dán, norvég, német, csehszlovák, hindu és kínai baptisták prédikáltak saját nyelvükön. A beszédek tolmács közvetítette a hallgatóságnak.

Nagyon pittoreszk látvány volt az első ünnepélyes istentisztelet, amikor egy régi templomban teljes számban együtt lehetett látni a világ baptistáinak kiküldötteit. Az exotikus vendégek között különösen feltűnt három néger baptista, akik ájtatosan összekulcsolt kézzel s fekete homlokukról csurgó izzadsággal ültek az első padokban. Az istentiszteletet a híres lutheri zsoltár, az Erős várunk nekünk az Isten - vezette be, azután Trygger svéd miniszterelnök üdvözölte a kongresszus résztvevőit. Rövid ima után a világszövetség titkára, dr. Shakespeare - valóban így hívják - tartott hosszabb beszédet, majd valamennyi állam képviselője referált egy-két szóval a baptizmus helyzetéről országukban.

A baptista hit gyors elterjedésére jellemző, hogy míg száz évvel ezelőtt még egyetlen baptista templom sem

volt Európában, addig ma több mint két millió hiva van Európában ennek a felekezetnek. Ausztriában és Magyarországon együttesen mintegy tizezer ember vallja magát baptistának. A magyar baptisták nevében dr. Baranyai budapesti baptista lelkész jelent meg a kongresszuson.

Az érdekesebb kiküldöttek közül való egy nagyon jellegzetes és erősen szemita arcu harminc éves fiatalember, Reverend Peter Gorodish, aki a Krisztushívó lengyel zsidók képviselőjeként jelent meg Stockholmban. Gorodish és hivei zsidóknak vallják magukat, sőt mint zsidók éles harcban állanak az asszimilált zsidósággal ép úgy, mint természetesen az orthodox zsidókkal. Életmódjukban teljesen megőrzik a zsidó tradíciókat, csak éppen azt állítják, hogy a próféták által megjövendölt Messiás Krisztus volt. Gorodish Kownóban székelt és onnan megy ki egy pár apostoltársával Krisztust hirdetni a lengyel zsidók közé. A baptista kiküldöttek természetesen testvéri szeretettel fogadták maguk közé Krisztusnak ezt a zsidó hirdetőjét is.

Svédország vallásos liberalizmusát mutatja az a körülmény, hogy a svéd egyház hivatalos feje, az upsalai érsek meghívta dr. Shakespearet, hogy tartson prédikációt az upsalai székesegyházban. Ebből az alkalomból a küldöttség legnagyobb része átrándult Upsalába, ahol valamennyien az érseki ház vendégei voltak.

Forrás: Bécsi Magyar Újság, 5. évf. 182. sz. (1923. augusztus 5., vasárnap) 8. old.

Gyermekebemutató Ócsán

Január 24-én, vasárnap délelőtt ifj. Nemeshegyi Zoltán és felesége, Krisztina hozták el második gyermeküket, Gellértet, hogy halát adjunk érte, és áldást kérjünk életére. Először a szülők, majd a lelkipásztor imádkozott az újszülöttért, és a gyülekezet imádságos szeretetébe ajánlotta őt.

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BP.-WESSELÉNYI U.: 80. születésnapja előtt szólította haza Urunk **Kondor Gyuláné Merkl Gertrudot**, aki még szüleivel együtt a valamikori „baptista ház”-ban élt, s gyülekezetünk történelmének meghatározó személyiségei voltak. Kübler János, Hetényi Attila lelkipásztorok és dr. Herjeczki Kornél szolgáltak a temetési istentiszteleten 2010. január 28-án a Farkasréti temetőben.

GYULA: A Gyulai Baptista Gyülekezet tagjaként, életének 87. évében hunyt el **Ottlákán Györgyné** született **Kis Irma**. 2010. január 28-án a körösszegapáti temetőben a vigasztalás ígét **Matuz József** hirdette a Jn 10,11; 14,27-28 alapján.

♦ **Imádkozott, hát elbocsátották**
– **Az iskola most visszavette a tanárnőt** – Újra munkába állhat az az angol kisegítő tanárnő, akit imádkozás miatt bocsátottak el. Nord Sommerset iskolai hivatala hozta nyilvánosságra ezt a döntést, miután az 54 éves **Olive Jones**szal tisztázó beszélgetésre ültek le. (evangelikus.hu, forrás: idea.de)

Lehajolt

Ha fájt is a szíved, csak neveltél.
Bizony Te tudtad, biztosan elvessztél.
Jött Jézus, lehajolt érted,
mert Te nem tudtad, hogyan kell elérned.

Tudd, Neki is fájt, ha így neveltél,
Fájó szívvel mindig mást kerestél.
Küldj el, Uram, engem, szólt fenn a mennyben,
látod, Uram, nem érnek el engem!

Uram, megyek én érte, hogy éljenek,
ha hisznek Benned, sohase féljenek.
Azért, hogy ne fájó szívvel nevéssenek.
Azért, hogy szabadon kövessenek.

Ne nevéss hát, ha fáj a szíved!
Nyújtsd ki a kezéd, és Őt eléred.
Sírhat szelíd bábá, kell hogy értsd,
méllyre hajolt, hogy biztosan elér!
nagynéva

Kölcsön vagy ajándék?

Egy bizonyos esemény kapcsán több napja egy gondolat foglalkoztat. Hiába hessegetem magamtól, egyre visszatér. Ez késztetett az írásra. Lehet, hogy nekem van szükségem a tisztázásra, értékelésre, mégis szeretném közreadni. Idősebb testvéreimnek emlékeztetőül, a fiataloknak tanulságul.

A kölcsön két fél, az adó és kapó közötti kölcsönös megállapodáson alapszik. Általában szóban vagy írásban. A kapó igyekszik a feltételeket teljesíteni. Az adó jogosan kérheti vissza jogos tulajdonát.

Az ajándékozás egészen más. Egy közös a kettő között, hogy két fél kell hozzá. Aki ad, és aki kap, vagyis elfogad. Az ajándékozó önként, jó szívvvel, szeretettel ajánlja fel szándékát. A megköszönésen kívül nem tartozik semmivel az adakozónak. Nem lehetnek függőségben. Az adakozó nem követelődhet, hogy hogyan és meddig, milyen formában hasznosítja. Ez így működik a világban is. A testvéri közösségben még inkább.

„Ne tudja a te bal kezed, mit tesz a jobb!” Mégis megkísérthetők lehetünk, amikor számon tartjuk vagy még felelősségre is vonhatjuk az ajándékozott testvért.

Helytelen, ha emlékeztetem, hogy mit adtam, mit tettem érte. És főleg nem kérem vissza, ha éppen nekem úgy tetszik.

Nem panaszkodom, hogy nekem mennyibe és milyen áldozatokba került az ajándék. „A jó szívű adakozót szereti az Isten.”

Ne az adakozó, ajándékozó tartsa számon jó cselekedeteit!

Ha mégis nyugtalan a szíve az ajándékozónak, úgy van kihez menni segítséget kérni. A lelkipásztor, a gyülekezet vezetője, az előljárók. Jó tanáccsal segíthetnek a békességet megtalálni.

Ha ez sem segít, akkor nagy baj van a lelkemben, és bűnbánatot kell tartanom. Jézus Krisztusnál feltárhatom szívemet bűnbánattal, és kérhetem tőle, hogy világosítsa fel szívemet, elmémemet.

h. e.

Lelki levelesláda

„Kergesd el a felhőt a házunkról...”

(A fönt idézett ének a Youtube-on is meghallgatható.)

Balázs Ferenc (félreértések elkerülése céljából: Balázs Fecó; Korál együttes) 1984-ben szerezte ezt a számot, amelynek irodalmi, esetleg szociológiai, de talán még teológiai elemzése sem volna hiábavaló munka. Én most mégsem ezt teszem: egyszerűen csak a címben olvasható gondolatától lendületet véve szeretnék elrugaszkodni egy egészen más irányba. Biztosan nem elszigetelt tapasztalatom az, hogy házaink (családjaink, házasságaink, közösségi életünk) ege felett mintha (az elfogadható, uralkodó meteorológiai helyzetképnél is) jóval gyakrabban jelennének meg a komor felhők. Egy régi tengerészmegállapítás szerint a felhőnek lehet hinni: pontosan olyan veszélyes, amilyennek mutatja magát. Sajnos, abban az esetben viszont, amelyről a későbbiekben lesz szó, nem ilyen egyértelmű a veszély, vagy inkább: túl kevesek érzik, még kevesebben veszik komolyan, helyette szigorral, tiltással, megszegésgyűlölettel próbálják uralni a helyzetet, tegyük hozzá, nem sok sikerrel. A pornográfiáról van szó. Sokat szidjuk, igyekszünk tőle óvakodni, mégis a mindennapok megtűrt, gyakran pedig elfogadott részévé vált. Azok, akik a „kínálatot” biztosítják, mára már arccal (is) rendelkeznek, vagy is a média felkapott, ünnepezt szereplői, műsorok, rendezvények házigazdái. Ha történik

velük valami, például házasságot kötnek, gyermeket szülnek (ami sokuknál nem is olyan egyszerű), annak hírértéke van. Kevés szó esik azokról a fizikai és pszichés torzulásokról, amelyeknek akarva-akaratlanul kiteszik magukat. Az előbb kínálatról beszéltem, de ugye tudjuk, ott van a másik oldal is, a fogyasztói. Kár lenne a bűnöst keresni, hogy ki miatt van ez így, abból csak egymásra mutogatás lenne. Megoldást kellene keresni, annál is inkább, mert egy-két fontos kérdés terén máris nagy a lemaradásunk!

A veszély, amit a pornográfia jelent, egyszerű, hétköznapi szavakkal alig leírható. Tervem szerint a következő számban írok arról, hogy a pornográfia egészen pontosan milyen hatással van az emberi lélekre, különös tekintettel a mindenre igen fogékony gyermek és tinédzser korosztályra. Ugyanakkor, mivel nem e két korcsoport a kizárólagosan veszélyeztetett, szó lesz a párkapcsolatokra, felnőtt férfiakra, sőt a hívő emberekre, lelki vezetőkre leselkedő veszélyekről is. Most, mindenekelőtt, néhány általános, de semmiképpen nem jelentéktelen kérdésről lesz szó.

1. „Már az ókori rómaiak, indiaiak stb. is...” Ez gyakori hivatkozási alap. Nem gondolom, hogy az idő bármit is megszépítene, vagy kihúzná a méregfogát. Mi lehetne a baj olyasvalamivel, ami évezredek óta valahol gyakorlattá vált?! Van néhány: amióta minden újságosnál folyamatosan kínálat van a pornográf irodalomból, amióta minden háztartás számára elérhető a kábeltelevízió és az internet, azóta nagyon nehéz kontrollálni a helyzetet. Statisztikák szerint az eddig egyértelműen „vezető” USA helyét átvette Európa, már ami a pornográf termékek gyártását illeti (Magyarország különösen előkelő helyet tudhat a magáénak). Közelítőleg 100 ezerre tehető csak azon weblapok száma, ahol kiskorú gyermekekről készült anyag érhető el. Nem igazán publikus, de annál realisabb veszély, hogy igen felkészült és céltudatos bűnözői réteg foglalkozik a „piac frissítésével”, jó pénzeket, sikert kínálva a vállalkozó kedvű embereknek. (folytatjuk)

Beke László